

Mijn moeder woonde in het huisje bij de brug.
Het was heel klein, maar groot genoeg voor haar alleen.

Hij had van alles twee.
Twee oren én twee kinderen.
Die kwamen met hem mee.

‘Mijn huis is jouw huis,’ zei mijn moeder.

Tot mijn moeder
– pats-boem –
verliefd werd
op een leuke man.

Niet heel lang daarna kwam ik.
Mijn naam was Pats (géén Boem).

Ik was niet groot, maar groeide snel. 'Niet té snel, hoor!' riep iedereen.

Ons huis was meestal
groot genoeg voor ons.

Heel soms was het te klein.

Op een avond hing er een spin vlak bij mij hoofd. Hij was niet bang.
Ik riep mijn moeder. 'Hij moet weg!' Maar mijn moeder zei:
'Nee Pats, dat is Sebastiaan. Hij doet niks.'
Dus die spin bleef.

We werden vrienden, Sebastiaan en ik. We hadden veel lol.
Want spinnen dat zijn spinnen en die spinnen alles vol.